

1779, 4/10
SVM MOS
IN IVRISSCIENTIA HONORES
VIRO ILLVSTRI
CAROLO GVILELMO
ROBERTO

PROF. IVR. ET PHIL. PRACT. ORD.

A. D. V. AVG. AN. CIO IO CCLXXIX.

RITE TRIBVTOS

INDICIT

D. CAROLVS HENRICVS GEISLER

SER. LANDGR. HASS. CONS. REG. PROF. ORD.

IVR. PVBL. FAC. IVR. ASS. ET ACAD.

H. T. PRORECTOR.

INSVNT DE LOCO INVESTITVRAE BREVES
ANIMADVERSIONES.

MARBVRGI
EX OFFICINA BAYRHOFFERIA

SVMMOS
IN IVRISCIENITIA HONORES
VIRI ILLVSTRI
CAROLO GUILLIELMO
ROBERTO

D. CAROLVS HENRICVS GEISLER

INSTITVT DE IODO INVESTIGANDI BRANES
ANIMADVERSTES

MARBRVBI

§. I.

Inuestiturae quondam sub dio peractae.

Ad inaugurations feudorum more maiorum praesentia et vasalli et domini opus esse, satis est expeditum effectumque a viris doctis. Nec vero minus est probabile, sub dio olim eas maxime fuisse peractas. Soliti quippe maiores omnia fere, quae solemnitatem quamdam habebant, sub Ioue et aëre frigido celebrare, nec poterant adeo iudicia feudalia, quorum rationes cum inuestituris magnopere congruunt, in aedibus haberi, sed ex I. F. S. lat. c. xxxix. §. 4. et Germ. art. lxxvi. quod exinde etiam reliquis antiquius esse adparet, opus existimatum loco aperto tectisque destituto. Ac de feudis imperii quidem res omnino nihil mihi dubii habere videtur, cum recentior adhuc aetas diu admodum maiora saltem sub dio tribuerit. Verum ex communi illa

patriae consuetudine, quae traditiones inprimis cum inuestituris vtplurimum coniunctas plano sub coelo fieri iubebat, idem de prouincialibus quoque contendere non dubito. Nam et propagarunt prouinciales inprimis mores domesticos ad imperium, et hodiernum multis locis ex vetere illo instituto vexilla ad inuestituras adhibent, exiguntue pecunias vexillares, quas ipsas feuda nonnumquam vexilli, quorum inuestitura sub dio peragenda erat, vocari consueuisse AVENTINVS a) auctor est. Nec desunt adeo, quod maximum est, hanc in rem auctoritates chartarum, non multae illae quidem, notariis scilicet rei notae commemoratione non vbique opus arbitratis, sed tamen quaedam, vti Conradi Hildesemensis b) An. c1000xxx. in pomerio Eichertos aliquot inuestientis, aut Nobilium de Bouenten Brofchio cuidam c) incerto anno bona aliqua in quodam placito, quod fuit in loco, qui dicitur Rys, iure feudali porrigentium.

§. II.

Deinde in aedes et cameras translatae.

Ast ex intemperie aëris transfudit deinceps delicatior paulatim aetas inaugurationes in aedes maxime publicas, adeo vt praeter templa et coemeteria I. F. A. c. XLII. §. 4. ed. Schilterianae, vnde Codd. Senkenb. emendandi sunt, omnibus eas locis fieri fineret. Inualuit hoc primum in prouinciis, reperioque adeo d) Henricum Palatinum iam An. c1000xxxiii. Ottoni puero feuda sua *cupheo a capite demto in palatio concessisse*. Imperatores autem licet lubenter credam minora inter cameras parietesque mature tribuere coepisse, in maioribus tamen, quae cum pompa

a) in Ann. Boic. I. VII. p. 428. Ed. ant.

b) apud BOEHMERVM in Obs. iur. feud. p. 275.

c) apud SCHEIDIVM de Nob. p. 303.

d) in ORIGG. GVELFF. To. IV. p. 98.

pompa cursuque equestri capienda erant, diu adhuc pristinos seruarunt mores. Equidem non ignoro, quae BOEHMIVS V. A. proposuerit ex scriptoribus Maximilianeis exempla inuestiturae feudorum imperii in camera §. 10. seqq. neque eas in aetatem Caroli V. reicere cupio, imo vero diu ante Maximilianum ab Andrea presbytero Ratisbonensi in diario sexennali e) ad An. c1555. scriptum reperio: *Rex Romanorum Sigismundus sibi (h. e. Ludouico) principatum in Straubing sub vexillo et imperiali maiestate residens contulit. Et eum quidem principatum prius ad iura sua contulerat Wilhelmo et Henrico Ducibus Bauariae, sed tamen in loco priuato, idque exemplum in antiquissimis ponendum arbitror, cum de Ottocari inuestitura Rudolphi ne per HORNECCVM quidem plane res sit expedita. Sed nihilo tamen fecius ipsius Caroli V. aetate ita nondum id genus inuestiturae inualuerat, ut nouitatem effugeret. Nam et satis constat multis demum annis post id ab usu plane recessisse, et vero etiam HVBERTVS THOMAS LEODIVS f), de inauguratione Principis sui in comitiis Spirensibus An. c1545. relaturus, caute, Imperator, inquit, diem Principi indixit, qua eum inuestiret, seorsum quidem propter non satis firmam valetudinem, qua adueniente Princeps in praesentia omnium Electorum, quod rarum est, in verba eius solemniter iurauit, nisi forte raritatem et insolentiam, quod illis temporibus vix putem, ad solam praesentiam omnium Electorum referendam arbitreris.*

§. III.

Mox inter procuratores celebratae.

Sed praeterea etiam ex iure peregrino alia accidit paterni moris mutatio. Nam cum Langobardi g) nihil

e) ap. OEFELIVM To. I. Script. stis Friderici II. Elect. Pal. lib. XIII. Boic. p. 25. P. 259.

f) in Ann. de vita et rebus ge- g) II, F. 3. §. 3.

interesse putarent, utrum ipse vel alius pro se inuestituram faciat vel suscipiat, sed hoc negotium et per procuratores ab utraque parte expediri posse statuerent: maiores non eadem quidem statim vi, quam adcurate, ut solet omnia, explicuit BORNMERYS h), vir praestantissimus, sed sat tamen cito per alios inuestire coeperunt. Factum hoc initio plerumque rogatu vasallorum, qui procul essent a dominis constituti, nec satis sibi sine sollemnitate per prorogationes inuestiturae aut codicillos dominorum consultum crederent. Neque enim vicario illo inuestiendi genere confestim euersti mores patrii, sed soliti etiam domini, si quid impedimenti vasallis incideret, aut differre plane inuestituras in opportuniore tempora, aut dare interea temporis vasallis codicillos, ex quibus feuda possiderent, cuiusmodi praeter alios complures inprimis sunt Iuttae, Abbatissae Quedlinburgicae i), Rudolfo Saxoni An. c1000XL. absenti feudum concedentis addita adeo clausula: *wer is ouch, daz er und sine Erbin so schier zu uns nicht kommen möchten, daz sie daz vorgeante Erbin an irer Lehen nicht schaden.* Tandem vero inuestiturae utroque etiam tum extra curias, tum in curiis per procuratores fieri coeperunt, constituendis aut in perpetuum, aut singulas ad causas, qui vel singulatim vel collegialiter sacra dominorum vice vasallis feuda erogarent.

§. IV.

Vnde pleraeque ad curias et praefecturas redactae.

Attulit hac in re quidem fraudulentia inprimis singulorum, quibus id negotii datum, iuribus dominorum permultum passim damni, recteque adeo superiore adhuc saeculo per occasionem eiusmodi postulati Consiliarii augustales

h) in Obsl. iur. feud. p. 249 sqq. i) apud ERATHVM in Cod. dipl. p. 460.

stales apud MOSERVM k) An. MDIOCLVII. scripserunt: Ob Jhr Kayf. Mai. bewilligen und dem Herrn Grafen von Nassau deßwegen Vollmacht auftragen sollen, daß die Belehnung nit allhier (Viennae), sondern mediate zu Münster geschehe, und das iuramentum in manus Commissarii Caesaris durch den von Mettner abgelegt werden solle, da erinnerte sich zwar Reichs Hofrath, daß bey vorigen Roemischen Kayfern zu Zeiten geschehen, daß selbige per Episcopos vel alios Status imperii die Lehen verleihen lassen, welches aber wegen des daraus entstandenen Mißbrauch vndt daß solche inuestientes die Kayf. Reichs Lehen ihnen offtmals aigen gemacht vnd hernach die Lehenbrief auf sich selbst ausfertigen lassen, wieder in abgang kommen. Ceterum tamen vicaria illa inuestiendi ratio adeo comprobata fuit maioribus, vt plerisque paullatim inuestituris vel ad curatores rerum feudalium, vel ad collegia reipublicae superiora, vel ad praefecturas etiam prouinciae redactis ad extremum paucissimae per dignitatem fere vasallorum ipsis dominis relinquerentur. Quod cum de imperio per se constet, etiam quamplurimis prouinciarum exemplis facile demonstrari potest, quandoquidem apud Brandenburgicos Rex praeter Principes Silesiae neminem ipse inuestire solet, similiterque apud Culmbacenses l) noui solos Comites, vbi praesto ipsi fuerint, a Principe, reliquos omnes a comitibus consistorianis adscitis aliquot ex Regimine, tamquam ex curia feudali, consiliariis inuestiri. Neque apud Saxones, licet vinculo feudali landfaffiatum quammaxime confirment, quisquam amplius inuestituram ab ipso Electore impetrat, nisi quod Commendatores Ordinis Teutonici sub initium muneris fidem ei priuatim ac sine pompa manu

k) von der Lehnsversf. p. 31.

l) Scribo haec fide libelli cuiusdam MS quem ad explicandas Culmbacensium consuetudines magno studio composuit MOHRIVS. Consiliarius quondam intimus et Praepositus

feudorum, sub titulo: Zusammen-
trag der von Altersher bey den dem
Hoch-Fürstl. Hauße Brandenburg-
Culmbach zugehoerigen Lehen einge-
führten Lehngewöhnheiten An. 1749.

manu stipulata promittere norim, quod ipsum tamen ad hominagium potius, quam vasallagium redit.

§. V.

Locus inuestiturae arbitrio domini permiffus.

Patet vero exinde ab arbitrio dominorum proprie pendere, per quos quoue loco inuestituras fieri velint. Quod constituitur vel fingulatim, quoties inuestitura celebranda est, vel generatim edictis et legibus, quod nunc potissimum feruatur. Hunc quidem in modum de feudis Hassiacis An. 1703. Philippus Magnanimus m) edixit: *Zu Marpurg jnn vnser Cantzlei ist bishero nicht breuchlich gewesen, soll auch noch bleiben vnnd hinfuro nicht zugelassen werden, das Lehen oder guter, noch auch sonst brieff wie das gnant gegeben werden, sondern dieselbenn sollenn allen am Hou, dahinn sie gehören, gewiesenn werden, scilicet propterea, quod se et quaestore suo (Camermeister) infcio feuda erogari nolebat. Similiterque in Saxonia electorali constat, inuestituras feudorum ad septem illos circulos, quibus prouinciae electorales maxime describuntur, pertinentium curiae Dresdeni ita vindicatas, vt de feudis rusticis tantum aliisue minimi generis praefectis n) inuestire liceat.*

§. VI.

Modo non sit inuestitura propria.

Sed variis tamen modis arbitrium illud domini in constituendo loco inuestiturae circumscriptum esse potest. Ac primo quidem per se fere intelligitur, neque opus habet copiosa demonstratione, inuestituram propriam fieri non posse, nisi in re aut feudo praesenti. Est enim cum insti.

m) in der Saml. der Hess. Landt-
Ordnung, To. I. p. 448.

n) v. WABSTIVS von der Chur-
Saechsischen Justitz-Verfassung p. 262.

institutione, quam ius canonicum vocat, aut translatione verae et naturalis possessionis coniuncta, quae necessario praesentiam rei desiderat. Symbolis quidem aut qualibuscumque verbis re absenti adhibitis ipsam rei feudivae possessionem hautquaquam adquiri dubio caret, ac solet adeo ipsa illa institutio, cuius natura cum inuestitura propria magnopere conspirat, ex inueterato usu iurisque canonici o) auctoritate deductione maxime in chorum et stallum peragi. Iam huius quidem inuestiturae nostra aetate aut nullus plane, aut perquam saltem rarus est usus. At opus tamen est hac animaduersione ad intelligentiam praeteriti temporis, quo id genus inuestiturae quammaxime frequentatum fuit, adeo, ut ne exempla quidem proponenda putem, quae ex collectionibus veterum chartarum potissimum de allodiis, quae inuestituram pepererunt, facillime haberi queant.

§. VII.

Aut vasalli extra prouincias dominorum non euocentur.

Deinde vero vetus est praeceptum I. F. A. p) curias regales, in quibus plerumque fiebant inuestiturae, habendas esse in Germania, quod cum non semper olim seruatum esset, ipsa dein Capitulatio Caesaris q) repetiit, atque inuestituras feudorum imperii extra fines Germaniae fieri vetuit. Neque dubito etiam prouincialium causa vasallos ad inuestituras extra prouincias dominorum vocari nequire. Pertinent enim ad potestatem dominorum extrajudicialem, qua intra fines cuique suos utendum est, nisi forte feuda sint extra curtem sita, quae licet alias naturam feudorum reliquorum sequantur, saepenumero tamen id habent praecipui, ut in ea, ubi sita sunt, prouincia per inuestituram

B

ero-

o) c. 22. 25. X. de praeb. et dign.

p) c. XII. §. 2. ed. Senck.
q) Art. XVI. §. 2.

erogentur. Satis quidem notum est, in Austria multos hucusque (extincta enim aliquando familia Franconica per nuperam pacem vincula illa soluentur) per modum iuris cuiusdam singularis auctoritate et ex mandato Brandeburgicorum inuestitos fuisse de feudis, quod quomocumque factum sit, a iure communi abhorret.

§. VIII.

Aut vasalli ex vna prouincia aut curia ad alteram non transferantur.

Sed posthaec etiam, vbi plures sunt domino prouinciae aut curiae, ex vna vasallos in alteram inuestiturae causa trahere non licet, nisi fuerint realiter iunctae feudouae aperto ad dominum superiorem subfeuda deuoluantur. Vnde recte quidem Hassi vasallos Schaumburgicos, quos extinctis Comitibus ex dominio superiore sibi vindicarunt, separatis licet etiamnum ipsius Comitatus ab Hassia rationibus, ad curiam Castellanam r) retulerunt, contra Saxones Austriacique, vt ne plures dicam, ipsi intellexerunt vasallos Lusatae Bohemiaeque eo, quo olim, loco esse inuestiendos. Sua enim vtrique propria est disciplina et constitutio, qua a reliquis Austriacorum Saxonumque prouinciis, quibuscum personali tantum vinculo coniunctae sunt, quammaxime discrepant, adeo, vt ne feuda quidem ipsa eodem iure vtantur, sed proprii permultum habeant.

§. IX.

Aut iidem a superiore ad inferiorem non ablegantur.

Cui addendum videtur praeterea, etiam in prouincia non posse inuestituras ab vno collegio ad alterum inprimis inferius promiscue transferri, sed cum fauor maxime et causa vasallorum subit, peragendas esse ab eo, cui ab initio

r) v. Saml, der Hess. Landes-Ordn. To, II. p. 161. sqq.

initio mandatae sint, nisi mutuo vasalli ac domini consensu aliud contenerit. Collegium enim ipsum mandare posse vehementer dubito, sed communis potius iuris arbitror, quod Maximiliani II. aetate de feudis apud LVNIGIVM s) ab Austriacis rogatum reperio: *ist Vnser Wil und Meinung, das die Lehens Pflicht sowohl von auslendischen als innwohnenden Lehens-Leuthen nirgend anderst, dann vor Vnserer Regierung der N. Oe. Landen, wie das alt Herkommen vermag, geleistet und praestiret werde, und sol bey ihnen einige andere Commission oder Delegation nit stat haben.* Equidem recte arbitror conquesturum esse vasallum, sicubi ad inuestiendum a collegio ad praefectum aliquem scribamue collegii mittatur, quod posterius inprimis vsu non est infrequens.

IX
§. X.

Aut non derogetur privilegiis vasallorum generalibus.

Verum multi etiam vasallorum moribus hoc vel privilegium habent, ut vel in suo demum, vel in provincia, ubi situm feudum, vel etiam intra certum aliquem tractum territorii dominici inuestituras capiant. Vasallos quidem Lusitaniae inferioris Ferdinandus I. Imp. apud LVNIGIVM t) ex patria ad inuestituras euocari vetuit, eiusque generis exempla plura partim collecta sunt a BVDERO v), partim etiam facile haberi possunt ex aetate media, qua multos vasallorum imperii ex perpetuis Imperatorum protectionibus opinio inceserat, non esse illos per vniuersam Germaniam inuestiturae causa anquirendos, sed esse illam inter certos fluuiorum regionumue ambitus capiendam. Leodienses quidem aliique Germanorum ita arbitrati, adeo, ut cum BVDERO x) multi Mosam iis hanc ob rem

B 2

tra-

s) in Corp. iur. feud. To. III. p. 735.

p. 591.

t) in Corp. iur. feud. To. II.

v) in Amoen. iur. feud. p. 22, sqq.
x) in Opusculis p. 494.

traiciendam fuisse olim negarent, Scabinisque adeo Francofurtanis perpetuum quendam vicariatum ea de re tribuerent. Quibus vicibus licet Scabinos non perpetuo, sed ex mandatis peculiaribus Imp. demum OLENSCHLAGERVS y) contendat functos esse, ipse tamen illos Moenum inuestiturae causa superasse negat, quod plane non mirum. Nam propter diucrepantiam quoque iurium vltro nonnumquam datum videtur vasallis, vt nonnisi inter suos inuefrentur, cum pro diuerfitate fitus feuda vnius domini faepenumero quammaxime differrent, et quod KREMERVS z) adcurate notauit, Palatina v. c. cis et trans Rhenum variis plane iuribus vterentur.

§. XI.

Aut a folio non aliorfum reiiciantur vasalli.

Praeter haec autem, vt pergam, fupra iam eft admodum, redactis plerisque inueftiturarum ad alios, qui vice dominorum fungerentur, feruatas esse quasdam inprimis feudorum maiorum ipsis dominis, neque dubium eft, quin domini inuitis eas vasallis mandare aliis, atque a fe vel a folio aliorfum deprimere nequeant, fed ipfi eas ritu formulaeque follemni peragere debeant. Subeft enim hac in re partim dignitas vasallorum, cui detrahere dominis non licet, partim etiam cauffa et conditio feudorum ipforum, quam ex arbitrio domini non magis mutare poffunt, quam vasalli, quippe qui viciffim, fi qua praeterea minora habent feuda, ea per neceffitatem aliquam ad folium domini reuocare nequeunt, fed, nifi gratificetur fibi dominus, fe paratim ea fuo loco impetrare debent. Quam in rem adprime olim Guilelmus Iuliacenfis An. CCCCXXXII. aa) con-

y) in Hift. Acad. Palat. To. II. p. 225. fqq.

z) in der Gefch. des Wild. und Rheingräf. Hauſes P. 43.

aa) in der Lehns-Ordnung c. III. p. 110. Edit. Duffeld. (an. 1610. fol.)

constituit: So auch einiche Lehen vorquemen, die man von alters her bei vns oder vnsern verordneten Rheten entfangen hette, sol der Stathalter (h. e. praepositus feudalis) die nicht annemen, sondern dahin weisen. Wa aber durch Mangel der Stathalter einiche Lehen inwendig den negsten zwelfff oder vierzehen jaren bei vns oder vnsern verordneten Rheten entfangen, die vorhin bei den Stathalter pflegen entfangen zu werden, dieselbige sollen auch hinfürter der entfencknuß halber bei den Stathaltern gelassen werden.

§. XII.

Atque in vniuersum nihil fiat contra morem maiorum.

Vnde etiam denique adparet, in vniuersum hac in re omnia fere pendere a moribus, quibus ita temperatur arbitrium domini, vt discedere ab iis non facile possit, nec, quae olim licuere, nunc quoque mutato temporum rerumque statu promiscue sibi licere existimet. Magnopere quidem errare arbitror, qui sub dio inuestiturae instaurari a Caesare posse perhibent, cum praeter arbitrariam illam absentiam praesentiamue vasallorum, quam Gvndlingivs bb) suo iam tempore recte obiecit, nunc etiam per constitutionem Capitulationis cc) de feudis throni, quomodocumque eam aestimes, arbitrium eius rei Caesari ademptum sit, atque exinde adeo ea quoque, quae postremo fere loco HANSELMANNVS dd) ex natura rerum merae facultatis opposuit, per se collabantur, vt refutatione opus non sit.

§. XIII.

bb) in Commentat. de feudis Reichslehnbare immediate Graf- und Herrschaften ohnmittelbare Fahren und Thron-Lehen seyn (Oering-1743. fol.) p. 15.
 cc) Art. XI. §. 7.
 dd) in dem Beweise, daß die

§. XIII.

*De reliquo inueſtituræ intra certas aedes
non redactæ.*

Ceterum, vt dixi, ſine eiufmodi exceptionibus penes dominum eſt, quo loco vel ipſe vel per alios feudum vaſallo erogare velit. Sunt quidem inueſtituris pro diuerſitate earum propria plerumque loca, prætoria aut conclauia deſtinata, feruntque adeo, (neque enim ad manus mihi eſt Hiſtoria diplomatica Norimbergenſis, vt inſpicere poſſim) iam olim Sigifmundum Imperatorem condidiſſe in foro ſolium, quo ipſe cum ſucceſſoribus ad inueſtituras vteretur, eiufque cauſa Fureris maxime aliquot priuilegia tribuiſſe. Neque eſt autem exiſtimandum, aliis locis aedibusque non licere eam ad rem vti, imo vero, ſi conſueto ceteroquin more peragi teſtiumue copia haberi queat, pro lubitu vaſallum dominus alioſum ad inueſtituram vocare poteſt, adeo vt etiam in villis ac ruri recte detur. Detrectarunt hoc quidem nonnumquam Ordines imperii, vt præter alios inprimis LVDEWIGVS ee) refert, ſed in promptu fuit Caſaris refutatio, cum dudum eſſet I. F. S. ff) ſcriptum: *vbi rex iudicat in aperto, ibi eſt curia ſua*, aut quemadmodum in Germanico gg) habetur: *wenn ſwo der Kung offenbare teidinget, dar iſt der hof*. Vnde etiam cum Leopoldus Auguſtus An. MDCLXI. legatos Friderici Guilelmi Brandeburgici ad inueſtituram Eberſtorfium vocaſſet, PVENDORFVS hh) eos quidem paullisper dubitaſſe refert, *num e dignitate eſſet, eum actum ruri peregi, quem alii Electores in vrbe Imperatoria recepiſſent, ſed placuiſſe tandem voluntati Caſaris non reluctari declinandæ offenſæ, cum vbi Caſar eſſet, ibi et aula eſſet, ac Eberſtorfium partem regiae eſſe,*
quo

ee) ad A. B. To. II. p. 1328.

gg) art. LXXXVI.

ff) c. XXXIX. §. 1.

hh) de Rebb. Brandd. IX, 37.

quo Caesar se quotannis ad certum tempus recipere solet; eiusmodi quoque actus certo loco haut alligatos, qui et ai- quando in campo ac nudo sub aethere essent celebrati.

§. XIV.

Cuius generis exemplum refertur.

Proposita mihi fuit eiusmodi quaestio superiore anno. Episcopus nobilem quemdam imperii, cuius maiores perpetuo ordine feuda ab Episcopis in solio sub umbella confidentibus susceperant, conuiuioque dein excepti fuerant, inuestiturae causa initio ablegabat ad curiam, dein repugnantem rus vocabat in villam, conuiuio ceteroquin et comotatione, vt mos ferret, hautquaquam defuturus. Quarebatur, an obtemperandum esset postulato Episcopi. Respondi ex iure et facto, quemadmodum proponebatur, non esse quidem inuito adeundam curiam, ceterum vero obsequendum Episcopo, modo per ornatum et suppellectilem villae inter recepta sollempnia peragi inuestitura posset. Nam quod scyphos dapesque spondebat, id a reliquo loci cultu liberare dominum non poterat, cum poculum conuiuiumque non peragat inuestituram, vt nonnemo nuper admodum scite opinatus est, sed, quod exempla apud LVNIGIVM ii) docere hominem poterant, finita inuestitura firmandae amicitiae et hilaritatis causa adhibeatur.

* * *

Nolo ipsum responsi carmen expromere, sed ad eum conuertor, cuius causa haec scripsi. Inauguratus renunciatusque fuit hoc ipso die in Consistorii publico Doctor iuriscientiae VIR ILLVSTRIS CAROLVS GVILELMVS ROBERTVS, de cuius vita, scriptis et institutis non opus

ii) in Corp. iur. feud. To. III. p. 70. 1018.

opus est dicere. Constat enim eum, postquam ex itinere Gallico, Heluetico et Belgico redux factus per tredecim annos theologiam in hac academia summa cum laude docuerat, abdicasse superiore anno se sponte et vltro suisque de causis munere, quod gesserat, theologico, translatumque fuisse ad ordinem iurisperitorum. Horum igitur ornamenta vt more a maioribus recepto consequeretur, explanatis, quae ei praescriptae erant, legibus adsumto defensore GEORGIO GVILELMO SCHOEDDIO, Northusano Hasslo, alacris cultique ingenii iuvene, de diuerso poenarum genere ex mente C. C. C. indeque oriente discrimine inter delicta ciuilia et criminalia nequaquam negligendo libellum ad disceptandum proposuit, eoque facto auctoritate Caesarea et sub auspicijs Serenissimi ac Potentissimi Principis FRIDERICI II. Landgrauii Hassorum, Rectoris Magnificentissimi, adnuente Virò Perillustri, AEMILIO LVDOVICO HOMBERGKIO ZV VACH, Procancellario academiae, ex decreto Ordinis nostri per Virum Illustrem IOHANNEM ANDREAM HOFMANNVM, Iurifscientiae Doctorem ac Professore Facultatisque iuridicae Assessorem, honores et iura Doctorum impetrauit. Quae omnia rite et ex praescripto esse peracta, his litteris publice testor. P. P. in ACADEMIA MARBURGICA A. D. V. AVGVSTI AN. MDCCCLXXIX. SVB SIGILLO ACADEMIAE MAIORE.

(L.S.)

Harburg, 25.5.1773-8

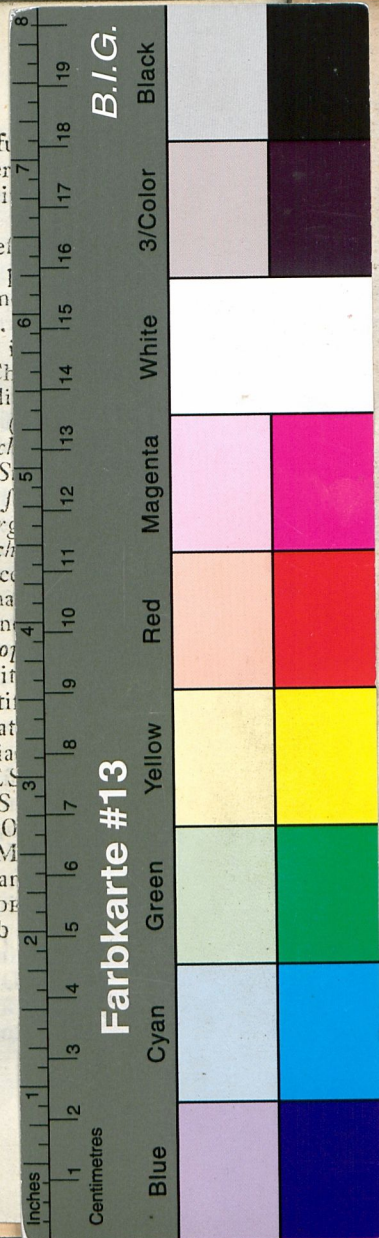
ULB Halle 3
005 359 880

v. 1773

1779/40
52

SVM MOS
IN IVRISSCIENTIA HONORES
VIRO ILLVSTRI
CAROLO GVILELMO
ROBERTO

PROF. IVR. ET PHIL. PRACT. ORD.

A. D. V. AVG. AN. CIOIO CCLXXIX.

RITE TRIBVTOS

INDICIT

D. CAROLVS HENRICVS GEISLER

SER. LANDGR. HASS. CONS. REG. PROF. ORD.

IVR. PVBL. FAC. IVR. ASS. ET ACAD.

H. T. PRORECTOR.

INSVNT DE LOCO INVESTITVRAE BREVES
ANIMADVERSIONES.

MARBV RGI
EX OFFICINA BAYRHOFERIA.

